מינהל השירות המשפטי

בבית המשפט לעניינים מנהליים בחיפה
בפני כבוד השופט, ס. הנשיא אברהם אליקים
קבוע לדיון ליום 25.8.2019

עת"מ 46461-08-19

בעניין:

שדולת הנשים בישראל, ע.ר. 580085686

ע"י ב"כ עוה"ד חגי קלעי ו/או עוה"ד גלי זינגר
ו/או עוה"ד מרים זלקינד ו/או עוה"ד אוהד רוזן
שכתובתם להמצאת כתבי בי-דין:
רח' מזא"ה 22 א, תל אביב-יפו
טל': 03-9070770; פקס': 03-9070771

העותרת

- נ ג ד -

עיריית חיפה

ע"י ב"כ עוה"ד יוסי דלל מ.ר. 20080
ועו"ד אח' מהשירות המשפטי של עיריית חיפה
רח' ביאליק 3, חיפה 33112
דוא"ל yossid@haifa.muni.il
טל': 04-8357077; פקס': 04-8357936

המשיבה

תגובה לעתירה

בהתאם להחלטת בית המשפט מיום 21.8.2019 מגישה המשיבה (להלן "העירייה" או "המשיבה") תגובה קצרה ועניינית לעתירה.

"תפסיקו להתנשא: אנחנו חרדיות, לא מטומטמות"

כך הכתירה עוה"ד ורד עובדיה את מאמר העמדה אותו פרסמה באתר YNET.[1]

בפתח מאמר העמדה כותבת עוה"ד ורד עובדיה כך:

> "הניסיון הנפסד של שדולה חילונית להילחם על הדרתן של נשים חרדיות, בשעה שהן עצמן מדירות אותנו מהשיח ומהדיון - משפילה ומבזה אותנו. מדברים עלינו "מעל הראש" שלנו כאילו אנחנו שקופות. ההפרדה הנהוגה בתוך החברה החרדית אינה פוגעת בנשים ואינה מבזה אותנו, תודה ששאלתן"

זוהי תמצית העניין.

שדולה חילונית – שאין חולק על חשיבות פעילותה ופעולתה – מבקשת לשים עצמה שופרן של הנשים החרדיות, מבלי בכלל שהנשים – בשמן, לכאורה פועלת השדולה – נשאלו לעמדתן ולדעתן.

צירוף משיבים

[1] https://www.ynet.co.il/articles/0,7340,L-5569285,00.html

1. העותרת – וטעמיה עימה – נמנעה מלצרף לעתירה ולבקשה לסעד זמני את רוכשי הכרטיסים למופע – מי שיכול ויפגעו מהעתירה ומהסעד המבוקש בה.

2. כך מורה תקנה 6 (א) לתקנות בתי משפט לענינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000

> **"המשיבים בעתירה יהיו הרשות שנגד החלטתה מכוונת העתירה, כל רשות אחרת הנוגעת בדבר, <u>וכן כל מי שעלול להיפגע מקבלת העתירה</u>** (ההדגשה שלי – י.ד.)**".**

3. די באי צירופם של רוכשי הכרטיסים למופע – משיבים ראויים לעתירה העלולים להפגע ממתן ההחלטה – כדי להביא לדחיית הבקשה למתן סעד זמני ולסילוק העתירה על הסף.

כך גם מורה תקנה 6 (ב) לתקנות

> **"בית המשפט רשאי, בכל שלב משלבי הדיון, <u>להורות על מחיקת עתירה אם לא צורף משיב ראוי</u>** (ההדגשה שלי – י.ד.)**, או להורות על צירופו של עותר או משיב, וכן על מחיקת משיב או עותר שצורף לעתירה".**

4. הלכה פסוקה היא כי

> **"... רשאי היה בית המשפט ... להסתפק במחיקת העתירה, במטרה לאפשר למערערת לשוב ולפנות לבית המשפט בעתירה חדשה ערוכה כהלכה".** <u>עע"מ 10815/02 יראב שירותי נוי 1985 בע"מ נ' עיריית באר-שבע ואח'</u>
>
> וגם, למשל, <u>בר"מ 4016/14 מ.ס קבלאן חברה קבלנית בע"מ נ' מועצה מקומית חורפיש ואח'</u>

5. על כן ולאור הפגם המהותי שנפל בבקשה ובעתירה מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על <u>דחיית</u> הבקשה לצו ביניים ולמחוק את העתירה.

<u>אקדמת מילין</u>

6. העיר חיפה היא עיר פלורליסטית, בה מתגוררים ברעות ובכבוד הדדי נשים וגברים, בני דתות שונות מוסלמים, נוצרים, בהאים, יהודים; דתיים, חילונים וחרדים.

עיריית חיפה תבהיר, זאת למען הסר כל ספק, בדל ספק וצל צילו של ספק, כי היא מתנגדת להדרה מכל מין וסוג, על כל גווניה ואופניה.

ובלבד <u>שבהדרה עסקינן.</u> ואל לנו לבלבל בין הדרה או הפליה לבין קיומן של מסגרות נפרדות של פעילויות לנשים ולגברים, לאור אופיו המיוחד של הציבור ואופיה של הפעילות.

7. עיריית חיפה עשתה, עושה ותעשה פעילות תרבותית מגוונת המכוונת ומוכוונת לכלל תושבי העיר חיפה.

יש בפעילויות אותן עורכת עיריית חיפה כאלה המיועדות <u>לכלל</u> תושבי העיר

חיפה. בה במידה יש פעילות שבשל אופיה המיוחד או בשל אופי הציבור לטובתו היא מיועדת לחלק מסויים בציבור.

8. כך למשל מנהלת עיריית חיפה את חוף הים הידוע בשם "החוף השקט" כחוף מופרד לנשים ולגברים, באופן שבימים ובשעות מסויימים מיועד החוף לרחצת נשים בלבד ובימים ושעות אחרים מיועד החוף לרחצת גברים בלבד.

9. כך למשל מורה המחוקק כי על כל עירייה למנות יועצת למעמד האישה ותפקידיה – מוגדרים בסעיף 3א. לחוק הרשויות המקומיות (יועצת לקידום מעמד האישה), תש"ס-2000.

עוד מורה הדין כי בתקציב הרשות העירייה יהיה סעיף נפרד למימון פעילות היועצת לקידום מעמד האישה [2]

10. באמצעות יועצת ראש העירייה למעמד האישה עורכת עיריית חיפה פעילויות המיועדות לנשים בלבד.

הבהדרת גברים עסקינן?

11. כאמור בסעיף 6 לעיל – אל לנו לבלבל בין הדרה או הפליה לבין קיומן של פעילויות נפרדות לנשים או לגברים, לאור אופיו המיוחד של הציבור ואופיה של הפעילות.

מעמדה וזכות העמידה של העותרת

12. בסעיפים 27-29 לעתירה מתארת העותרת מי ומה היא ומציינת כי צורפה כידידת בית משפט בהליכים כאלה ואחרים ופעלה בהליכים כאלה ואחרים.

בשום מקום בעתירה לא מצאנו מהו מעמדה של העותרת בעתירה דכאן ויפים לעניין דברי בית המשפט העליון בעניין

> **"... נשמר הכלל שלפיו לא ייעתר בית-המשפט בדרך-כלל לעתירה ציבורית מקום שברקע העניין מצוי נפגע פרטי אשר אינו פונה לבית-המשפט בבקשת סעד על פגיעתו** (ההדגשה שלי – י.ד.)**... מקום שהעתירה תוקפת מעשה מינהלי הפוגע בזכות או באינטרס של אדם מסוים, ואותו אדם נמנע מלעתור לבית-המשפט, עשוי בית-המשפט שלא להכיר בזכות העמידה של העותר הציבורי גם אם העניין שהוא מבקש להביא להכרעה נוגע לנושא בעל חשיבות ציבורית כללית. הסייג האמור לזכות העמידה נועד לתחום את העתירה הציבורית אל תוך מסגרת מוגדרת שבה נדרש להעמיד במבחן שיפוטי פעולה שלטונית בעלת השלכה ציבורית חשובה מקום שאין נפגע שהעניין נוגע לו, שאם קיים נפגע זה ייחשב העותר הציבורי כמתערב במחלוקת לא לו, ופנייתו תידחה** (ההדגשה שלי – י.ד.)" בג"צ 651/03 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' יו"ר ועדת הבחירות לכנסת השש עשרה ואח' (פ"ד נ"ז (2), 62, עמ' 69 לפסה"ד)

13. בפתח העתירה טוענת העותרת כך:

> "לא יכול להיות ספק היום, לאחר האירוע שנערך בהשתתפותו של הזמר מוטי שטיינמץ (שעתיד להופיע גם באירוע כאן) בעפולה ממש לפני ימים ספורים, כי ישנו קהל רב של נשים המעוניינות להשתתף באירוע, וכי ישנו

[2] פקודת העיריות [נוסח חדש], סעיף 10ב. לתוספת הרביעית

<u>קהל חרדי המעוניין להשתתף באירוע ללא הפרדה על בסיס מין</u> (ההדגשה שלי – י.ד.)".

14. על אף ש"לא יכול להיות ספק היום" לא מצאה העותרת אף לא עותר אחד מן הקהל החרדי – נשים או גברים – המבקש להשתתף באירוע ללא הפרדה על בסיס מין.

ולא בכדי לא נמצאו עותרת או עותר כזה. ובאין עותרים מן הקהל החרדי או אם תרצה לומר באין נפגעים מן הקהל החרדי – ממילא לא קמה כל עילה לעתירה.

15. על כן תטען עיריית חיפה כי לא קם לעותרת מעמד של "עותר ציבורי" ומן הטעם הזה אין לה, לעותרת, כל זכות עמידה בעתירה דכאן.

די בטעם זה כדי לדחות את העתירה על הסף.

<u>רקע כללי בקצרה</u>

16. במסגרת האירועים אותם עורכת עיריית חיפה לתושבי העיר חיפה ובכלל זה לתושבי העיר הדתיים והחרדים, פרסמה עיריית חיפה הודעה על קיומו של מופע שהוא "קומזיץ של התרוממות וכיסופין אל תוך אוירת הימים הנוראים" בהשתתפותם של מרדכי בן דוד ומוטי שטיינמץ (להלן "המופע").

המופע נקבע כמופע לגברים בלבד – ועל כך יצא קיצפה של העותרת, זאת על אף שמן הקהל החרדי לא נשמעה כל טרוניה...

17. פרסום המופע נעשה לפני ימים רבים, כחלק מחוברת אירועים אותם עורכת העירייה, אירועים שבשל אופיים מיועדים, בראש ובראשונה, לציבור הדתי והחרדי.

העתק מקצת מן האירועים המפורטים בחוברת מסומן באות "א" והוא מהווה חלק בלתי נפרד מתגובת העירייה.

18. רק ביום שני, ה-12.8.2019 פנתה העותרת לעיריית חיפה בדרישה לביטולו של המופע (פניית העותרת צורפה נספח "5" לעתירה).

ביום 15.8.2019 השיבה עיריית חיפה לפניית העותרת.

העתק תשובת עיריית חיפה מיום 15.8.2019 מסומן באות "ב" והיא מהווה חלק בלתי נפרד מתגובת העירייה.

19. ביום 19.8.2019 ערכה העותרת פניה נוספת (פניית העותרת צורפה נספח "6" לעתירה).

20. ביום 20.8.2019 השיבה עיריית חיפה לפניית העותרת.

עיקרי תשובתה של עיריית חיפה:

20.1 אין המדובר בהפרדה כפויה אלא בהפרדה וולונטרית שמטרתה מתן מענה תרבותי עירוני הולם, הנותן ביטוי להכרה בקיום אורחות חיים הדורשים הפרדה כזו שמקורה בתפיסות דתית, ערכית ותרבותית;

20.2 הציבור הדתי והחרדי זכאי, כיתר התושבים החיפאים, לקבלת שירותי תרבות מהעירייה תוך כיבוד אמונתו, אורחות חיים וצרכיו ככל אדם באשר הוא אדם וכי לעירייה הפרוגטיבה המלאה לחלק את עוגת התקציב העירונית באופן שוויוני תוך התאמת מדיניות התקצוב והתמיכה עם כלל האוכלוסייה הדרה בתחומה והאוכלוסיה הדתית בפרט;

20.3 תפיסתה זו של העירייה עומדת בקנה אחד עם הוראת סעיף 3 (ד) (3) לחוק איסור הפלייה במוצרים ושירותים תשס"א-2000;

20.4 דווקא הציבור החרדי הוא זה המודר, הלכה למעשה, מן המרחב הציבורי, בכל אחד מן האירועים הרבים אותם מקיימת עיריית חיפה לציבור הרחב.

20.5 אין מדובר בעריכת האירועים בהפרדה משום פגיעה בשוויון, בעיקרון נפרד היינו שווה.

העתק תשובת עיריית חיפה מיום 20.8.2019 מסומן באות "ג" והוא מהווה חלק בלתי נפרד מתגובת העירייה.

21. ברי כי לו סברה העותרת – עוד טרם יום ה-20.8.2019, המועד בו השיבה עיריית חיפה את תשובתה השניה – כי יש מקום להגיש עתירה, היתה אמורה לעשות כן מיד ולא להמתין עד ליום ה-21.8.2019 כאשר המופע נקבע ליום 26.8.2018, זאת לאור לשון הוראת תקנה 3 (ב) לתקנות בתי משפט לענינים מינהליים (סדרי דין), תשס"א-2000 (להלן "התקנות") המורה מפורשות כי

> **"לא נקבע מועד כאמור, <u>תוגש העתירה בלא שיהוי, לפי נסיבות הענין</u>** (ההדגשה שלי – י.ד.)"

22. הלכה למעשה – העתירה הוגשה בשיהוי כבד ובית המשפט הנכבד מתבקש לעשות שימוש בסמכותו ולהורות על דחיית העתירה, זאת כאמור בהוראת סעיף 4 לתקנות

> **"בית המשפט רשאי לדחות עתירה אם ראה כי בנסיבות הענין היה שיהוי בהגשתה, אף אם הוגשה בתוך אחד המועדים לפי תקנה 3".**

<u>לגופן של טענות</u>

<u>"נפרד אינו שווה"</u>

23. העותרת שבה וחוזרת כמנטרה על שלוש המילים "נפרד אינו שווה" ומבקשת לייחסן למופע כאן.

בכך שוגה העותרת ומטעה.

24. הורתו של הביטוי – בפסק הדין בעניין Brown שנסיבותיו הן <u>אפליה על רקע גזעי</u>.

ולא זה המקרה דכאן.

25. הביטוי מצא מקום גם בפסיקת בית המשפט העליון ובעניין קאעדן מבהיר בית המשפט העליון כי הפרדה משדרת עלבון כלפי קבוצת מיעוט המוצאת מן הכלל, ובלשון בית המשפט:

> **"מדיניות של "נפרד אבל שווה" ("separate but equal") הינה מעצם טבעה בלתי שווה ("inherently unequal"). ביסוד גישה זו מונחת התפיסה כי הפרדה משדרת עלבון כלפי קבוצת מיעוט המוצאת מן הכלל, מחדדת את השוני בינה לבין האחרים, ומקבעת תחושות של נחיתות חברתית".** בג"ץ 6698/95 קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל (פ"ד נד(1), 258, עמ' 279 לפסה"ד)

26. אך גם אם תרצה לומר כי יש לו מקום, לביטוי "נפרד אבל שווה", גם לעניין המופע מושא העתירה, אזי מקום בו קבוצת המיעוט היא זו המבקשת "טיפול נפרד אבל שווה" לא ניתן לראות בכך משום פגיעה בה, ובלשון בית המשפט העליון:

> **"... לעתים עשוי טיפול נפרד להוות טיפול שוויוני או למצער, שההפרדה מוצדקת על-אף הפגיעה בשוויון** (ההדגשה שלי – י.ד.). **בעיקר כך, בין השאר, במקום שהרצון לטיפול נפרד אבל שווה בא מקרב קבוצות מיעוט המבקשות לשמור על תרבותן ואורח חייהן** (ההדגשה שלי – י.ד.), **והחפצות למנוע "התבוללות כפויה"** בג"ץ 6698/95 קעדאן נ' מינהל מקרקעי ישראל (פ"ד נד(1), 258, עמ' 279 לפסה"ד)

חוק איסור הפלייה במוצרים ושירותים תשס"א-2000

27. לא זאת אף זאת. סעיף 3 (ד) (3) לחוק איסור הפלייה במוצרים ושירותים תשס"א-2000 (להלן "חוק איסור הפלייה") קובע ומורה במפורש כי אין רואים הפליה מקום בו ההפרדה מוצדקת בהתחשב, בין היתר, באופי השירות וצרכי הציבור לטובתו הוא מיועד.

> **"(ד) אין רואים הפליה לפי סעיף זה –**
>
> **(1) ...;**
>
> **(2) ...;**
>
> **(3) בקיומן של מסגרות נפרדות לגברים או לנשים, כאשר אי הפרדה תמנע מחלק מן הציבור את הספקת המוצר או השירות הציבורי, את הכניסה למקום הציבורי, או את מתן השירות במקום הציבורי, ובלבד שההפרדה היא מוצדקת, בהתחשב, בין השאר, באופיו של המוצר, השירות הציבורי או המקום הציבורי, במידת החיוניות שלו, בקיומה של חלופה סבירה לו, ובצורכי הציבור העלול להיפגע מן ההפרדה".**

28. אם כך היא – מקום בו החברה החרדית עצמה מבקשת לערוך את המופע כפי שהוא, בשים לב לאופי המופע "קומזיץ של התרוממות וכיסופין אל תוך אוירת הימים הנוראים", אין – לטעם עיריית חיפה – כל עילה להתערבות בית המשפט בהחלטה זו.

עקרון השוויון או ההבחנה

29. בעניין עמותת "נוער כהלכתו" נדרש בית המשפט לשאלת עקרון השוויון והוא מבהיר כך:

"לא אחת נקבע בעבר כי שוויון אין משמעו זהות. אכן, "ברור כי כאשר רשות מצווה לנהוג בשוויון, עוסקים אנו בשוויון המהותי, ולא בשוויון הפורמלי גרידא. לעתים, כדי להשיג את השוויון המהותי עלינו לנהוג בשונות כלפי פרטים שונים" (בג"ץ 727/00 ועד ראשי הרשויות המקומית הערביות בישראל הנ"ל, בעמ' 89 וההפניות שם). עקרון השוויון המהותי "מבוסס על תפיסה של רלבנטיות במובן זה שאין מקום להבחנה בין אנשים או בין עניינים מטעמים לא ענייניים, ובה בעת ניתן להבחין ביניהם מטעמים רלבנטיים"" בגץ 1067/08 עמותת "נוער כהלכה" נ' משרד החינוך (פורסם בנבו)

30. רוצה לומר – אין כל מניעה כי עיריית חיפה תכבד את החלטת הציבור החרדי לערוך אירועים המיועדים לנשים או לגברים בנפרד, מבלי שיהיה בכך לפגוע באיזה עקרון בכלל או בעקרון השוויון בפרט.

פסק הדין בעת"מ 23791-08-19 ארבל ואח' נ' עיריית עפולה ואח'

31. ביום 14.8.2019 נתן בית המשפט לעניינים מנהליים בנצרת – כבוד השופט עאטף עיילבוני פסק דין בעתירת חה"כ משה ארבל בעניין הופעתו ש הזמר משה שטיינמץ.

32. בפסק הדין מנתח כבוד השופט עיילבוני את הוראת סעיף 3(ד)(3) לחוק איסור הפליה והוא קובע כך:

"הקו המנחה בחוק איסור הפליה, בדברי ההסבר וכן בפסיקה, הוא שעמדה אפריורית שלפיה כל הפרדה מגדרית היא פסולה, ויש לאסור קיומה – היא עמדה שגויה, שעלולה להביא להדרת אוכלוסייה מסוימת, שאילולא ההפרדה, משיקולי דת ותרבות כנים ומהותיים, לא תוכל להשתתף באירוע תרבותי או ספורטיבי.

הדברים מקבלים ביטוי למשל בבריכות שחייה, שמייעדות זמנים קצובים לנשים בלבד, אף שמדובר במתחם ציבורי. כך גם בבתי כנסת ובאירועים דתיים, המתנהלים במתחם הציבורי. ואולם, כל זאת בתנאי שההפרדה אינה כפויה, אלא וולנטארית, ומשקפת את אורחות החיים והשקפות העולם של ציבור היעד אליו מכוון השירות.

יוצא אפוא שמלאכת הרשות הציבורית היא למצוא את נקודת האיזון הראויה וההולמת שתשרת את קיום זכויות אותו ציבור, ללא כפייה ומבלי לפגוע בצורה בלתי מידתית בזכויות הציבור הרחב להשתמש במתקני המרחב הציבורי".

33. ולענייו המופע מושא העתירה:

33.1 ברי כי ההחלטה בדבר המופע ואופיו היא החלטה וולנטרית ומשקפת את אורחות חייו של הציבור החרדי;

33.2 ההחלטה לאפשר את קיומו של המופע – כפי שהוא – מאוזנת, משרתת את קיום זכויותיו של הציבור החרדי והיא לא נעשית בכפיה.

34. ומוסיף כבוד השופט עיילבוני וקובע עוד:

יוצא אפוא שעל מנת שניתן יהיה לשתף את אותו מגזר באירועים התרבותיים הנערכים במתחם הציבורי, יש לקיים תנאים מתאימים, שיאפשרו לו, מבחינה הלכתית, להשתתף באותם אירועים.

ודוק: אירוע זמר שאין בו הפרדה מגדרית, אינו יכול לשמש את הציבור החרדי, כך שביטולה של ההפרדה המגדרית עלול לשלול מאותו מגזר את האפשרות להשתתף באירוע. שלילת האפשרות כאמור, תביא לדחיקתו של הציבור החרדי מאירועים תרבותיים, שעל הרשות הציבורית לספק לאותו ציבור, שהוא חלק בלתי נפרד מהחברה בישראל. אי הספקת השירות, בתנאים המתאימים, לאורחות חייו של המגזר החרדי, יש בה משום התעלמות מצרכיו של אותו מגזר ותלישתו מהמרקם החברתי הרב-תרבותי בחברה הישראלית.

לדידי, חובתה של הרשות להתחשב בצורה מבוקרת, מחושבת ומאוזנת, בצרכיו של אותו ציבור, באופן שיאפשר מתן השירות בתנאים הולמים, ללא פגיעה בזכויות הציבור או, לכל היותר, בפגיעה מינימלית ומידתית בזכויות הציבור הרחב.

35. אכן וכפי שהבהירה עיריית חיפה במכתב תשובתה לעותרת מיום 20.8.2019 נספח "ב" לתגובה:

"לטעם עיריית חיפה דווקא הציבור החרדי הוא זה המודר, הלכה למעשה, מן המרחב הציבורי, בכל אחד מן האירועים הרבים אותם מקיימת עיריית חיפה לציבור הרחב".

<u>פסק הדין בעע"מ 5435/19 נגה שרון ואח' נ' עיריית עפולה ואח'</u>

36. על פסק הדין של כבוד השופט עיילבוני הוגש ערעור. בית המשפט העליון קובע אמנם כי בית המשפט לעניינים מנהליים לא היה מוסמך לתת סעד שמשמעותו ביטול פסק הדין שניתן בעתירה הראשונה (כבוד השופט יונתן אברהם) אך הוא מבהיר, בסעיף 10 לפסה" כי:

"יודגש כי בנסיבות האמורות <u>איננו נדרשים לגופה של המחלוקת</u> בין הצדדים, לגביה לא שמענו טיעונים <u>ואין אנו מביעים לגביה עמדה</u>".
(ההדגשות שלי – י.ד.)

<u>סיכום</u>

37. אין לעותרת זכות העמידה ודי בכך כדי להביא לדחיית העתירה;

38. העותרת לא צירפה לעתירה את כל מי שעלולים להפגע ממנה – וגם בכך די כדי להביא לדחיית העתירה;

39. העתירה הוגשה בשיהוי רב - וגם בכך יש להביא לדחיית העתירה.

40. ההחלטה על קיומו של המופע כמופע לגברים בלבד אין בה משום הדרה, או הפליה או כפיה של מי מהציבור בכלל או מהציבור החרדי בפרט.

41. המופע – במתכונתו – עומד בדרישת הוראת סעיף 3(ד)(3) לחוק איסור הפלייה. הוא נעשה לבקשת הציבור החרדי ובאופן המכבד את זכויותיו.

42. על יסוד האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה בשים לב לכל אחד מן הטעמים המפורטים בעתירה ולחייב את העותרת בהוצאות עיריית חיפה ושכר טירחת עו"ד.

יוסי דלל, עו"ד
ב"כ עיריית חיפה